

Súd: Okresný súd Považská Bystrica
Spisová značka: 8C/186/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3710210258
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 01. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Irikovská
ECLI: ECLI:SK:OSPB:2014:3710210258.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Považská Bystrica samosudkyňa JUDr. Anna Kutišová v právnej veci navrhovateľov 1/ N.. Q. Š., nar. X.X.XXXX, bytom T. XXX/X, L. X., 2/ T. Š., nar. X.X.XXXX, bytom T. XXX/X, L. X., 3/ H. Š., nar. X.X.XXXX, bytom T. XXX/X, L. X., 4/ Z. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXX/XX, L. X., všetci právne zastúpení advokátskou kanceláriou JUDr. Dušan Divko, s.r.o. so sídlom Šoltésovej 346/1, Považská Bystrica, proti odporcom I/ H. X. , rod. X., nar. XX.X.XXXX , bytom L.Ž. X., U. XX/XX-X, II/ Š. X., nar. XX.X.XXXX, bytom O. XXX/X, L. X., obaja právne zastúpení JUDr. Karolom Porubčinom, advokátom, Centrum 27/32, Považská Bystrica, v konaní o určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu nadobudnutého vydržaním a na jeho trpenie, takto

rozhodol:

Súd návrh **z a m i e t a**.

Navrhovatelia sú **p o v i n n í** spoločne a nerozdielne nahradiť odporkyni I/ trovy konania 28,77 eur a odporcovi II/ trovy konania vo výške 28,76 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Navrhovatelia sú **p o v i n n í** spoločne a nerozdielne nahradiť odporcom I, II trovy právneho zastúpenia 1 155,10 eur na účet JUDr. Karola Porubčina do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovatelia podali na tunajší súd návrh, v ktorom uviedli, že navrhovatelia 1-3 sú podielovými spoluvlastníkmi po 1/3 pozemku parc.č. KN C XXXX zastavané plochy a nádvoria o výmere 567 m² , na ktorom pozemku majú rodinný dom súp. č. XXX, ktorého sú taktiež spoluvlastníci po 1/3. Ich vlastníctvo je zapísané na LV č. XXX pre k.ú. V. T.. Uvedené nehnuteľnosti nadobudli na základe dedičského rozhodnutia , a to uznesenia Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 10D 1169/2006-105 z 28.1.2008. Navrhovateľka 4/ je výlučnou vlastníčkou pozemku parc. č. KN C XXXX zastavané plochy a nádvoria o výmere 465 m² ako aj rodinného domu č. XXX, ktorý stojí na predmetnom pozemku. Jej vlastníctvo je zapísané na LV č. XXX k.ú. V. T. a tieto nehnuteľnosti nadobudla darovacou zmluvou od právnej predchodkyne H. Š., pričom vklad tejto darovacej zmluvy bol povolený pod V XXXX/XXXX dňa 18.12.2009 Správou katastra v L. X..

Navrhovatelia ďalej uviedli, že odporcovia (v čase podania návrhu odporcom I./ bol N.. T. X., nar. XX.X.XXXX) sú podielovými spoluvlastníkmi v podiele po 1/2 parc.č. KN E XXXX zastavané plochy a nádvoria o výmere 91 m² , ktoré vlastníctvo majú zapísané na LV č. XXXX pre k.ú. V. T. . Uvedené nehnuteľnosti zdedili po svojich právnych predchodcoch a to tak , že odporca I/ dedil v konaní Okresného súdu Považská Bystrica 12D 1436/02-36 po Q. P., rod. Š. a odporca II/ v konaní Okresného súdu Považská Bystrica č. 14D 329/2009 z 14.8.2009 dedil po svojom otcovi Š. X., ktorý uvedený podiel v nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. XXXX k.ú. V. T. zdedil v konaní sp.zn. 12D 1436/02-36 po Eve P. rod.Š.. Navrhovatelia poukázali na to, že pozemok parc. č. KN E XXXX k.ú. V. T. , ktorého vlastníckmi sú

odporcovia, dlhé roky slúžil ako prístupová cesta k parc. KN C 1400, na ktorej stojí rod.dom súp. č. XXX a XXXX , na ktorom je postavený rod. dom č. súp. 601. Predmetná prístupová cesta bola využívaná od dávnej minulosti, a to asi od roku 1950, jednalo sa o využívanie práva vecného bremena spočívajúceho v práve prechodu pešo a povozom právny predchodcami navrhovateľov, ktorí tento prechod využívali ako prístupovú cestu k rodinným domom postavených na parc.č. KN C XXXX a XXXX. Prístup k svojim nehnuteľnostiam cez pozemky vlastnícky patriace obci V. T., a to cez pozemky KN E 2083/1 a XXXX/X nemohli už v dávnej minulosti využívať, pretože tieto parcely sa neudržiavajú ako miestna komunikácia , o čom predložili navrhovatelia do spisu potvrdenie Obce V. T. zo dňa 11.10.2010.

Navrhovatelia ďalej poukázali na to, že prechod cez pozemok KN E XXXX v šírke 4 m a dĺžke 20 m z celkovej výmery pozemku 91 m² neslúžil len pre potreby právnych predchodcov navrhovateľov, ale ani iných osôb , čo navrhovatelia dokladovali čestnými prehláseniami O. W., Y. V.Á., ktoré potvrdili , že cez uvedený pozemok prechádzali k svojim nehnuteľnostiam a to na pozemky č. 1397 ,1398/2 a 1398/1 v k.ú. V. T.. Na okolnosť, že uvedená prístupová cesta bola využívaná aj viacerými ľuďmi ako prechod k iným pozemkom, žiadali navrhovatelia vypočuť svedkov. Navrhovatelia poukázali na to, že nepretržité a nerušené právo prechodu pešo a povozom sa využívalo asi do roku 2009, kedy až súčasní vlastníci pozemku KN E XXXX začali im brániť v prechode cez predmetnú nehnuteľnosť. Podľa vyjadrenia navrhovateľov odporcovia neuznávajú , že by na predmetom pozemku mohlo vzniknúť vecné bremeno a ani to, že by malo vzniknúť vydržaním. Boli preto nútení domáhať sa svojho nároku súdnou cestou a žiadali, aby súd uložil odporcom I, II povinnosť strpieť výkon práva prechodu a zároveň, aby súd určil, že majú právo zodpovedajúce vecnému bremenu, spočívajúcom v práve prechodu pešo a povozom cez dotknutú parcelu. Navrhovatelia žiadali, aby súd zároveň im priznal náhradu trov konania.

Súd po vykonanom dokazovaní , a to po oboznámení žaloby, výpisu z LV č. XXX,XXX,XXXX pre k.ú. V. T., oboznámení výpisu z Pozemkovej knihy vl.č.XXXX, čestných prehlásení O. W. a Y. V., oboznámení potvrdenia Obce V. T. zo dňa 11.10.2010, snímky z pozemkovej mapy, výsluchom účastníkov konania, výsluchom svedkov na mieste samom a to H. W.Š., H. Š., L. X., T. J., O. W., Y. T., Y. V. , T. G., Y. Š., R. G., T. R., H. X., H. W., H. G., Ing. P. X., ohliadkou na mieste samom, oboznámení znaleckého nákrešu zo dňa 17.6.2011, GP zo dňa 20.6.2011 rozhodol vo veci rozsudkom č.k. 8C186/2010- zo dňa 83 zo dňa 21.9.2011.

Predmetným rozsudkom súd uložil odporcom (pôvodne žalovaným) povinnosť strpieť navrhovateľom 1,2,3,4 výkon práva zodpovedajúci vecnému bremenu, a to právu prechodu cez parc. W. XXXX o výmere 91 m² zastavané plochy a nádvorí k.ú. V. T. , zapísané na LV č. XXXX na U. W. L.U. X. v rozsahu, ako je zakreslený na geometrickom pláne č. 8C 186/2010 vyhotovenom N.. K. U. dňa 20.6.2011 , overenom U. W. L. X. J. XX. X. XXXX L. Č.. XXX/XXXX, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou tohto rozsudku , a to od právoplatnosti tohto rozsudku a vo zvyšku súd návrh navrhovateľov zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov konania nepriznal právo na náhradu trov konania. Súd tak rozhodol s poukazom na to, že z vykonaného dokazovania bolo preukázané , že právo zodpovedajúce vecnému bremenu bolo právny predchodcami navrhovateľov využívané dobromyseľne už dávno v minulosti , v čase ešte keď navrhovatelia neboli vlastníkmi predmetných nehnuteľností. Nikto ich pri výkone ich práva nerušil, nikto ich realizáciu nespochyboval. Navrhovatelia si oplotili svoje nehnuteľnosti spôsobom, že vstup (brána) je situovaný práve z parcely 2095. Súd uveril navrhovateľom, že existovala ústna dohoda medzi právny predchodcami navrhovateľov a práv. predchodcami odporcov, pretože bolo jednoznačne preukázané, že min. 20 rokov iná prístupová cesta využívaná nebola. Skutočnosť, že neexistuje žiadna písomná forma dohody o využívaní spornej komunikácie ako prístupovej cesty , nie je dôvodom pre to, aby súd neskúmal možnosť vydržania tohto práva prechodu . Keďže väčšina svedkov ako aj navrhovatelia a ich práv.predchodcovia potvrdili , že prechod využívali dobromyseľne a po dohode s právny predchodcami odporcov , súd mal za preukázané, že daná doba je viac ako 10 rokov , a preto bolo nutné konštatovať, že došlo k vydržaniu tohto práva - vecného bremena spočívajúceho v práve prechodu po parcele KNE XXXX vlastníkov nehnuteľnosti parc.č. XXXX H. XXXX , pretože k týmto parceliam sa navrhovatelia ani ich práv.predchodcovia už ani v minulosti autom nemohli dostať inou cestou , než práve týmto prechodom.

Proti uvedenému rozsudku podali odporcovia odvolanie (vtedy odporca I/ N..T. X., nie terajšia odporkyňa I./) a vo veci konal a rozhodoval Krajský súd v Trenčíne , ktorý Uznesením č.k. 4Co/463/2011 -118 zo dňa 9.5.2013 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sa nestotožňuje s právnym záverom tun. súdu pokiaľ prvostupňový súd založil svoje rozhodnutie na závere, že existovala ústna

dohoda medzi právnymi predchodcami navrhovateľov a právnymi predchodcami odporcov, na základe ktorej bolo právo zodpovedajúce vecnému bremenu využívané právnymi predchodcami navrhovateľov dobromyseľne už dávno v minulosti, a preto došlo k vydržaniu práva prechodu po parc. KNE č. XXXX právnymi predchodcami navrhovateľov. Takýto záver súdu prvého stupňa je predčasný a nemá oporu v doposiaľ vykonanom dokazovaní, pretože neskúmal dostatočne vlastnícke vzťahy k nehnuteľnostiam - rodinnému domu súp. č. XXX, postavenom na parc. č. XXXX a k rodinnému domu súp. č. XXX, postavenom na parc. č. XXXX, nezistil, či dohoda o práve prechodu cez KNE parc. č. XXXX bola uzavretá medzi priamymi predchodcami navrhovateľov a odporcov, resp. ešte medzi ich právnymi predchodcami. Taktiež z výsledkov vykonaného dokazovania nie je dostatočne zrejmé, s kým mali právní predchodcovia navrhovateľov uzavrieť dohodu o využívaní prechodu cez parc. č. XXXX, keď po doplnenom dokazovaní odvolacím súdom je zrejmé, že vlastníkom prístupovej cesty KNE parc. č. XXXX bola až do roku 2002 Q. P., rod. Š.Í., s ktorou jedinou mohli právní predchodcovia navrhovateľov uzavrieť dohodu o práve prechodu cez uvedený pozemok. Z výsluchu odporcu 1/ na odvolacom pojednávaní však bolo zistené, že jeho matka Q. P. umožňovala právnym predchodcom navrhovateľov prechod cez svoje nehnuteľnosti po inom pozemku, a to po parc. č. XXXX, podľa vyjadrenia odporcu 1/ právní predchodcovia navrhovateľov po parc. č. XXXX nechodili a samotným navrhovateľom bol umožnený prechod po parc. č. XXXX len na požiadanie, pokiaľ si potrebovali previesť stavebný materiál. Je potrebné poukázať i na to, že samotní navrhovatelia 1/, 4/ o ústnej dohode medzi ich právnymi predchodcami a právnymi predchodcami odporcov o užívaní prechodu cez parc. č. 2095 nemali vedomosť, na odvolacom pojednávaní uviedli, že prechod cez parc. č. 2095 považovali vždy za prístupovú cestu k svojim pozemkom. Krajský súd konštatoval, že doposiaľ vykonané dokazovanie súdom prvého stupňa nedával dostatočný záver k tomu, že podmienky vydržania vecného bremena zodpovedajúceho právu prechodu právní predchodcovia navrhovateľov splnili, preto považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa o oprávnenej držbe právnych predchodcov navrhovateľov za predčasné. V ďalšom konaní pred súdom prvého stupňa je preto potrebné doplniť dokazovanie účastníkmi navrhnutými dôkazmi k okolnostiam uzavretia ústnej dohody medzi právnymi predchodcami účastníkov o práve využívania prechodu cez parc. č. 2095 právnymi predchodcami navrhovateľov, vypočuť ako svedkov vlastníkov parc. č. XXXX, k.ú. V. T. o užívaní prechodu cez túto parcelu, resp. cez parc. č. 2095 a až po takto doplnenom dokazovaní súd prvého stupňa má zhodnotiť výsledky dokazovania a vo veci opätovne rozhodnúť s tým, že je vysloveným právnym názorom krajského súdu viazaný (§ 226 O.s.p.).

Súd doplnil dokazovanie opätovným výsluchom navrhovateľiek 1/ a 4/, výsluchom odporkyne I/, svedkov T. L. , T. L. , Y. V. , T. J. J., H. Š., Y. X., V. X. , K. G.Á., G. G., Y. K., Y. Š., W. Y. H. T. W.Š. , oboznámením čestných prehlásení T. R., H. W., R. G. a s listom starostu obce V. T. zo dňa 21.11.2012 , oboznámením písomného vyjadrenia odporcov zo dňa 18.9.2013 a po takto doplnenom dokazovaní zistil nasledovné:

Navrhovateľka 1/ vypovedala, že je jednou zo spoluvlastníčok domu č. súp. 600, ktorý jej a manželovi, teraz už nebohému, darovala manželova matka H. X. niekedy v roku 1989 alebo 1990, ktorá (H.. X.) časť zdedila po otcovi Y. X., ktorý zomrel asi pred 40 rokmi , časť dedením po bratoch, potom sa so sestrou dohodla o kúpe jej podielu . V čase, keď matka jej manžela uvažovala, že dom im daruje, hovorila, že ešte jej rodičia sa dohodli s babkou P., ktorá bola mamou pôvodného odporcu I/ a babkou odporcu II/ , vtedy už bola vdova, že môžu využívať tento prechod. O tom, že užívali tento prechod na základe dohody svedčí podľa navrhovateľky aj skutočnosť, že keď v r. 1987 alebo 1989 osádzali vnútornú bránu, tak bola pri tom aj p. P. so svojim synom Y. X., ktorý je už nebohý a obaja ukazovali, kde tú bránu treba osadiť. Navrhovateľka 1/ uviedla, že vie, že navrhovateľka 4/ vypovedala , že nemá vedomosť o žiadnej dohode ohľadom prechodu po spornej parcele ,čo bola aj pravda, ale ona sama o tej dohode vedela od svokry (H. X.) , ktorá jej tiež povedala, že už jej otec Y. X. sa dohodol s p. P. a zrejme aj s jej manželom, pokiaľ žil, že môžu využívať spornú parcelu ako prechod k svojim nehnuteľnostiam. Y. X. bol bratom H. X. ,ktorý previedol svoje podiely na H. a Q. X., neskôr P. (tak sa volala po 2. manželovi).

Navrhovateľka 4/ vypovedala, že chodievala za svojimi starými rodičmi Y. a W. X. , ako ich vnučka , vtedy oni bývali v dome súp.č. XXX a nikdy neboli spory o tom, kadiaľ sa k ich domu chodí a chodilo sa vždy po parc.č. XXXX. Od svojich rodičov vie, že pani P. a jej syn Y. X. boli tiež prítomní ,keď sa osádzala nová železná brána pri dome č. súp. XXX , čo bol asi pred 23 rokmi, pred tým bola v danom mieste drevená brána s veľkými vrátami a s p. P. a jej synom sa dohodlo, že brána bude zmenená a nebol žiaden spor, lebo vždy to tak bolo a tadiaľ sa chodilo. Ďalej uviedla, že ona sa nikdy nezaujímalá,

či existovala dohoda ohľadom prechodu po spornej parcele. Je vlastníčkou domu 601 od roku 2009, pričom dom začala ako svoj vlastný užívať už skôr. Podľa nej dohodu ohľadom prechodu uzatvárala jej mama s otcom a p. P. a jej synom, nikdy sa nikto voči tomu neohradil, ich vzťahy boli vždy dobré, a to až do smrti jej brata, manžela navrhovateľky I/, ktorý zomrel v roku 2006. Z počutia vie, že predtým existovala dohoda ešte medzi jej starými rodičmi (Y. H. W. X.) a zrejme s H. X.Ž., ona sa nikdy o existenciu dohody nestarala.

Svedok T. L. vo svojej výpovedi uviedol, že pozemok KNC č. XXXX zdedila jeho manželka po rodičoch, niekedy pred 15-20 rokmi. Plot, ktorý oddeľuje pozemky 1400 a 1401 už v tom čase bol postavený. Nikdy nepočul, že by cez tento pozemok chodili navrhovatelia alebo ich práv.predchodcovia. Svedok sa nevedel vyjadriť k okolnostiam využívania prechodu po parc.č. 2095 a ani ako chodili navrhovatelia na svoje pozemky. Cesta, ktorá vedie ponad domy navrhovateľov je zarastená, o jej existencii sa dozvedel nedávno po tom, ako videl mapu (nevie, kto mu ju ukázal, či p.Š.Í.) a bol oslovený, že má ísť svedčiť, sám sa tam bol pozrieť a zistil, že po hornej ceste sa nedá chodiť, nedá sa tam dostať ani autom, cesta však existuje, no musela by sa upraviť, vyžadovalo by si to úpravy a investície.

Svedkyňa T. L. uviedla, že do T. chodievala už ako dieťa a pamätá si, že po spornej prístupovej ceste chodievala jej babka Q. P. a jej rodina, no nepamätá si ako na svoje pozemky chodili právni predchodcovia navrhovateľov. nemá vedomosť o existencii dohody využívania prístupovej cesty, nikdy sa u nich v rodine o tom nehovorilo. Vie však, že jej babka by si určite nedala zasahovať do svojho vlastníctva. To, že cez cestu niekto prešiel, určite neriešila, ale nevie o tom, že by dávala niekomu povolenie.

V priebehu konania právny zástupca navrhovateľov na pojednávaní dňa 9.10.2013 požiadal súd, aby pripustil zmenu návrhu, a to podľa ust. § 92 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že odporca I./ N.. T. X. previedol svoj spoluvlastnícky podiel 1-cu na svoju vnučku H. X., nar. XX.X.XXXX, bytom L. X., U. XX/XX-X, pričom vklad na príslušnej správe katastra bol povolený dňa 25.9.2013 pod č. V XXXX/XX. Z uvedeného dôvodu žiadal, aby súd namiesto N.. T. X. ako účastníka konania pribral do konania H. X. Po tom, ako súd vstupujúcej účastníčke doručil návrh vo veci samej, ako aj návrh na zmenu účastníka, na pojednávaní dňa 15.1.2014 uznesením pripustil, aby do konania na miesto doterajšieho odporcu I/ N.. T. X. vstúpila ako odporkyňa I/ H. X. .

Na pojednávaní dňa 15.1.2014 odporkyňa I/ H. X.Ž. uviedla, že vie, že parc. 2095 bola zahradená bránou, ktorá bývala zamknutá, kľúč od nej mal jej starý otec ako aj Š. X., odporca II/, za bránou behali psy a aj sama videla navrhovateľov, že k svojim nehnuteľnostiam chodili po prístupovej ceste hore nad chalupami, alebo poza maštal' po pozemku (súd upresňuje, že sa jedná o parc. č. 1402), ktorý je síce oplotený, ale plot je v jednej časti -v hornom konci, zvalený a vie, že navrhovatelia tadiaľ chodia aj teraz, alebo chodia po prístupovej ceste zhora, kde majú už aj osadenú bránku.

Svedkyňa Y. X., švagriná pôvodne žalovaného odporcu I./ vypovedala, že brána a plot od cesty k spornej parcele bola robená niekedy v roku 1977, skôr, než bola postavená železná brána pri parc navrhovateľov č. 1400 a vie, že práv.predchodcovia navrhovateľov chodievali na svoje pozemky poza maštal' po parc. ,ktorá teraz patrí L. (parc. č. 1402) a keď chceli prejsť aj po spornej ceste, muselo im byť odomknuté. Tiež vie, že jej svokra Q. P. nesúhlasila, aby po jej parcele právni predchodcovia navrhovateľov chodili, preto sa aj spravil plot a brána od cesty, ktorá bývala zamknutá. Nevedela sa vyjadriť, či svokra Q.. P. vôbec dovolila, aby si Š. vybudovali svoju bránu pri parc. 1400 a 1401, o tom od nej nepočula. Nepamätá si, že by existovala nejaká dohoda medzi rodičmi manžela jej svokry .Vie, že jej svokor zomrel ešte v roku 1942.

Svedkyňa V. X., manželka pôvodného odporcu I/, vypovedala, že od roku 1963, kedy sa vydala, pravidelne aj s rodinou chodievali k svokre Q. P. a vie, že navrhovatelia ani ich práv. predchodcovia nikdy nemali v minulosti svoje pozemky a domy oplotené, ale vie, že keď tak urobili, tak jej neb. švagriná G. X. hovorila, že navrhovatelia si neoprávnene osadili bránu smerom k ich pozemkom. Navrhovatelia resp. ich práv.predchodcovia, chodili na svoje pozemky buď poza maštal' (po parc. č. 1402) alebo z cesty zhora, nie po spornej parcele. Uviedla, že brána od št. cesty sa budovala niekedy v 70-tych rokoch, predtým tam bola brána drevená.

Svedok K. G. vo svojej výpovedi uviedol, že práv. predchodcovia navrhovateľov na svoje pozemky chodili poza maštal, ktorá stojí na pozemku, vlastníkom ktorého teraz sú L..

Pôvodný odporca I/ a odporca II/ v podaní zo dňa 18.9.2013 poukázali na to, že navrhovatelia 1-4 nemohli právo zodpovedajúce vecnému bremenu vydržať pre nesplnenie 10-ročnej lehoty, ktorá je stanovená pri nehnuteľnostiach na vydržanie vecného bremena. Taktiež k vydržaniu nemohlo dôjsť z dôvodu absencie dobromyseľnosti na strane navrhovateľov, pričom ani svedkovia vypočutí v konaní nepreukázali existenciu dohody o práve prechodu. Konanie navrhovateľov a ich právnych predchodcov - teda prechod cez pozemok KN E XXXX bolo uskutočňované svojvoľne. Uviedli, že nepopierajú, že v dávnejšej dobe boli vzťahy medzi oboma rodinami dobré, vzájomne si pomáhali, to však neodôvodňuje a nepreukazuje jasný a výlučný súhlas, či už aj ústny p. Q. P. o tom, aby celoživotne a na večné veky mohli chodiť cez jej pozemok na svojej pozemky. Navrhovatelia v tomto smere neunesli dôkazné bremeno, následkom čoho by malo byť zamietnutie žaloby.

Svedok G. G., vzdialený príbuzný oboch strán tohto sporu, vypovedal, že so svojou mamou Q. X., vyd. G. chodievali za Y. X., právnym predchodcom navrhovateľov a vždy chodievali popred maštal (parc. č. XXXX), tadiaľ bola cesta ,ktorá bola zahradená od hlavnej cesty vtedy dreveným plotom. Uviedol, že si pamätá , že sa hovorilo o tom , že aj práv.predchodcovia navrhovateľov môžu po parc. 2095 chodiť , na tomto sa dohodli ešte starý H. X. so ženou W. a Q. P. a s Y. X., že pokiaľ budú žiť , môžu tadiaľ chodiť. Aj mama mu to povedala. Uviedol, že 40 rokov tak aj chodili, a to až do roku 1986. Tadiaľ chodil aj v čase , keď pomáhal Š. X., otcovi odporcu II/ pri stavbe. Vozil aj navrhovateľke 4/ Z. K. kamene, hnoj a pod. , ale len do doby než, mu začal v tom brániť otec H. X.. Nikdy nepočul, že by Q. P. vadilo, že sa chodí po parc. 2095.

Svedok Y. K., bez príbuzenského pomeru k účastníkom konania , priateľ právnych predchodcov navrhovateľov, uviedol, že na nehnuteľnosti, ktoré t.č. vlastní navrhovatelia, začal chodiť pred 22-25 rokmi, kedy ich začali opravovať. Pred tým staré chalupy tam boli dlhšiu dobu opustené. Kamaráti Š., rodičia navrhovateľky 4./ a svokrovcovia navrhovateľky 1/ tam nikdy nebývali. On pomáhal navrhovateľom stavať ich plot asi v roku 1986, ktorý oddeľoval parc. 1400 od susediacich parciel . Bola tam vtedy aj p. P. a jej syn Y. X. a povedala, že nemá nič proti tomu, že nech si bránu postaví tak, ako bola, že nech chodia tak, ako doposiaľ. Spočiatku od cesty nebol plot a asi po 5 rokoch tam postavili nejaký plot, lebo po pozemku 2095 bol púšťaný pes. Nevie, či brána od cesty bývala zamknutá, keď tam chodil, vždy bola odomknutá, pričom plot od cesty a brána boli postavené asi 5-10 rokov po tom, ako on začal chodiť k Š.. Železnú bránu od cesty registroval až asi od roku 1992.

Právny zástupca odporcov na pojednávaní dňa 15.1. 2014 poukázal na kúpnu zmluvu č. d. 1603/40 (č.l. spisu 151), ktorá je dôkazom o tom, že na základe tejto zmluvy bolo do pkn vl. č. 1827 zapísané vlastníctvo nehnuteľností na tejto pkn vl. v prospech H.Á. X. a Q. X. pre každú v 1-ci a v dedičskom konaní po neb. H.O. X. nepatrný majetok po poručiteľke vrátane aj parc. č. 2095 zdedila Q. P., X., rod. Š. (č.l. 155 spisu) a tá mala túto nehnuteľnosť vo svojom vlastníctve až do smrti v roku 2002, a to v celosti . Následne došlo k dedeniu s tým, že po Q. P. najskôr dedili N..T. X.Í. a jeho brat Š. X., po ktorom jeho 1-cu zdedil Š. X., odporca II. Po N.. X. T. došlo opäť k prevodu dar.zmluvou na H. X., jeho vnučku, ktorá je pravnučkou Q. P..

Z vyššie uvedených dôkazov súd zistil, že Q. P. sa stala polovičnou vlastníčkou spornej parcely č. XXXX v roku 1940 , čoho dôkazom je aj zápis na pkn. vložke č. XXXX (č.l.- 9 p.v.) a vlastníčkou v celosti v roku 1973 .

Právny zástupca navrhovateľov poukázal na to , že práv.predchodcovia účastníkov konania uzatvorili dohodu o výkone práva prechodu peši a vozom po spornej parcele , ktoré vykonávali pokojne a nerušene viac ako 10 rokov, a preto výkon práva nadobudli dobromyseľne vydržaním. Takýto prechod bol zaužívaný, čo potvrdila aj dcéra Y. X., H. Š., G.. X., nar. v roku XXXX, ktorá tieto skutočnosti poznala. Konečným dôsledkom naplnenia vydržacieho práva bol akt postavenia brány v roku 1989 alebo 1988 z a prítomnosti Q. P., ktorá nemala kvalifikované námietky proti postaveniu železnej brány , nepodala žalobu na súd o odstránenie brány, lebo len takýto postup by bol právne relevantný. Toto sa akceptovalo a vzhľadom na ťažké dokazovanie udalostí pred roku 1940, keď nežijú svedkovia, je potrebné akceptovať vydržacie 10-ročné právo podľa OZ č.141/1950, keď už toto vlastníctvo postupnými práv.úkonmi nadobudla H. Š. , ktorá sa vysporiadala so súrodencami a následne nehnuteľnosti darovala

svojmu synovi a svojej dcére a keďže syn zomrel, do jeho práv vstúpila manželka a deti. Preto je tu vznik vecného bremena in rem vzťahujúci sa k panujúcemu pozemkom, ktorými sú parc. 1400 a 1401, ku ktorým sa prechádza len po parc. č.2095. pokiaľ svedkovia vypovedali, že právni predchodcovia navrhovateľov na svoje nehnuteľnosti prechádzali po parc. 1402, je nesporné, že takéto tvrdenie je nevierohodné. Navrhovatelia majú naliehavý právny záujem, aby súd rozsudkom uložil odporcom strpieť pre navrhovateľov 1-4 výkon práva zodpovedajúci vecnému bremenu v zmysle návrhu a tiež na tom, aby súd určil, že navrhovatelia majú právo zodpovedajúce tomuto vecnému bremenu.

Podľa ustanov. § 150 ods.1 Obč. zák. vecné bremená vznikajú písomnou zmluvou, na základe závetu v spojení s výsledkami konania o dedičstve, schválenou dohodou dedičov, rozhodnutím príslušného orgánu alebo zo zákona. Právo zodpovedajúce vecnému bremenu možno nadobudnúť tiež výkonom práva (vydržaním) ustanov. § 134 tu platia obdobne. Na nadobudnutie práva zodpovedajúceho vecným bremenám je potrebný vklad do katastra nehnuteľností.

Podľa ustanov. § 134 ods. 1,3 Obč. zák. oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci ak ju má nepretržite v držbe po dobu 3 rokov ak ide o hnutel'nosť a po dobu 10 rokov ak ide o nehnuteľnosť. Do doby podľa ods.1 sa započíta aj doba, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca.

Podľa ustanov. § 151n ods. 1,2 Obč. zák. vecné bremená obmedzujú vlastníka nehnuteľnej veci v prospech niekoho tak, že je povinný niečo trpieť, niečoho sa zdržať alebo niečo konať. Práva zodpovedajúce vecným bremenám sú spojené buď vlastníctvom určitej nehnuteľnosti alebo patria určitej osobe. Vecné bremená spojené s vlastníctvom nehnuteľnosti prechádzajú vlastníctvom veci na nadobúdateľa.

Tak ako zdôraznil aj krajský súd v zrušujúcom rozhodnutí, predpoklady vydržania práva zodpovedajúceho vecnému bremenu sú totožné s predpokladmi nevyhnutnými pre vydržanie vlastníckeho práva (§ 130, § 134 Občianskeho zákonníka). Ako je predpokladom dobrej viery u oprávneného držiteľa veci jeho presvedčenie, že mu vec patrí ako vlastníkovi, tak predpokladom dobrej viery u oprávneného držiteľa práva zodpovedajúceho vecnému bremenu je presvedčenie, že mu právo zodpovedajúce vecnému bremenu prináleží. Toto presvedčenie musí byť podložené konkrétnymi skutočnosťami, ktoré ho k tomu oprávňujú. Oprávnený držiteľ práva zodpovedajúceho vecnému bremenu musí byť „so zreteľom ku všetkým okolnostiam“ v dobrej miere, že právo, ktoré k cudzej veci vykonáva mu patrí, lebo riadne vzniklo alebo na neho riadne prešlo. Posúdenie, či držiteľ je v dobrej viere alebo nie je, treba vždy hodnotiť objektívne a nie iba zo subjektívneho hľadiska (osobného presvedčenia) daného účastníka a vždy treba brať do úvahy, či držiteľ pri bežnej normálnej opatrnosti, ktorú možno vzhľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od každého požadovať, nemal alebo nemohol mať po celú vydržaciu dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu takéto právo patrí.

Vecné bremená obmedzujú vlastnícke právo k veci v prospech iného subjektu. Toto obmedzenie sa môže vzťahovať len na nehnuteľnosti. Na základe tohto právneho vzťahu vlastníkovi nehnuteľnosti vzniká povinnosť v prospech oprávneného subjektu - niečo strpieť, niečoho sa zdržať, niečo konať. Tieto práva (oprávnenia) z vecných bremien môžu existovať ako vecné bremená, ktoré sú spojené s vlastníctvom určitej nehnuteľnosti (pôsobia in rem), z ktorých je oprávnený každý vlastník tejto nehnuteľnosti a Oprávnenia prechádzajú na každého ďalšieho vlastníka na základe singulárnej alebo univerzálnej sukcesie. Vecné bremená tohto druhu slúžia na účelnejšie a prospešnejšie využívanie nehnuteľnosti, patriacej vlastnícky oprávnenému, sú viazané vždy k nehnuteľnosti oprávneného a nie na jeho osobu, teda môže ich využívať aj každý ďalší vlastník nehnuteľnosti, ak dôjde k zmene vlastníckeho práva.

Vecné bremená sa však môžu viazať k určitej osobe, t.j. oprávnenia z takéhoto vecného bremena slúžia len určitej osobe a na túto osobu viazané (pôsobia in personam). Tomuto vecnému bremenu zodpovedá napríklad právo doživotne užívať určitú nehnuteľnosť, právo na zaopatrenie. Toto právo nemožno prevádzať a neprechádza na inú osobu.

Právo vecného bremena cesty v prospech nehnuteľnosti môže držať len ten, kto je vlastníkom panujúcej nehnuteľnosti.

V danom prípade navrhovatelia poukazovali na to, že vecné bremeno - právo prechodu po parcele KN E č. XXXX využívali nielen oni, ale aj ich právni predchodcovia, a teda bolo viazané k nehnuteľnosti a nie na osoby, ktoré vlastní nehnuteľnosť, ku ktorej sa malo po spornej parcele prechádzať a oni ho, s pripočítaním doby využívania právnymi predchodcami, vydržali.

Je nesporné, že navrhovatelia 1/, 2/, 3/ nadobudli spoluvlastnícke právo k KN C parc. č. XXXX a k rodinnému domu súp. č. XXX dedením až v roku 2008 a navrhovateľka 4/ nadobudla vlastnícke právo ku KN C parc. č. XXXX a k rodinnému domu súp. č. XXX darovaním až v roku 2009, preto oni samotní nemohli vydržať právo prechodu po parc. KN E č. XXXX podľa § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko sa stali spoluvlastníkmi nehnuteľností až v roku 2008, resp. v roku 2009, preto nemohli byť v roku 2009, kedy začali nezhody medzi účastníkmi o práve prechodu, oprávnenými držiteľmi tohto práva. Z tohto dôvodu súd preto vykonával ďalej dokazovanie ohľadom existencie, či neexistencie dohody o práve prechodu cez parcelu KN E č. XXXX medzi právnymi predchodcami navrhovateľov a odporcami, resp. ich právnymi predchodcami a dospel k záveru, že uzatvorenie takejto dohody, čo i len ústnej, v konaní preukázané nebolo. Je síce pravda, že odporca II/ ako aj právny predchodca odporkyne I/ nepopierali, že navrhovatelia využívali ako prechod k svojim nehnuteľnostiam a to k parc. KN C XXXX a XXXX ako aj k domom na ňom postavených, práve cestu KN E XXXX, pokiaľ ich požiadali, vždy ich odporcovia cez túto parcelu pustili, oficiálne však nikdy prechod cez túto parcelu nebol dohodnutý. Prechádzanie navrhovateľov, resp. práv. predchodcov navrhovateľov k ich nehnuteľnostiam po parc. č. 1402 nebolo v konaní taktiež nesporne preukázané, pričom uvedené tvrdila svedkyňa Y. X., odporkyňa I/ H. X., T. R., T. X. - syn pôvodného odporcu I/, H. X. - manželka odporcu II/, H. W., H. G.Í., pričom však T. L., ktorého manželka T. sa stala vlastníčkou parc. č. XXXX uviedol, že si nepamätá, že by niekedy po tomto pozemku navrhovatelia prechádzali. Väčšina vypočutých svedkov v tomto konaní uvádzala, že na nehnuteľnosti navrhovateľov chodievali po parc. KN E XXXX, potvrdili, že táto parcela bola od hlavnej cesty oddelená plotom a bránou, že sa stávalo, že túto im niekto zo strany odporcov aj odomykal, ale ani jeden zo svedkov nepotvrdil existenciu dohody medzi právnymi predchodcami navrhovateľov a právnou predchodkyňou odporcov Q. P., ktorá sa stala polovičnou vlastníčkou tejto parcely už v roku 1940 na základe kúpnej zmluvy uzavretej s predávajúcim H. X. a výlučnou vlastníčkou sa stala po tom, čo druhú polovicu zdedila po H. X. v roku 1973 (č.l. 155 spisu), pričom vlastníčkou tejto spornej parcely bola až do roku 2002, čo znamená, že jedine s ňou mohli právni predchodcovia navrhovateľov po roku 1973 uzatvoriť dohodu o práve prechodu. Skutočnosť, že žiadna takáto dohoda uzatvorená nebola potvrdil aj právny predchodca navrhovateľov Y. Š., ktorý vypovedal, že žiadna takáto dohoda nemusela byť uzatvorená, lebo boli rodina a že nebol spor o tom, že tadiaľ môžu chodiť. Nie je možné stotožňovať presvedčenie navrhovateľov, že oni ako aj ich právni predchodcovia mali dovolené po parc. KN E prechádzať, s právom prechodu, ktoré by bolo založené na konkrétnej skutočnosti, konkrétnom právnom úkone, a to či už ústnej alebo písomnej dohode, predmetom ktorej by boli konkrétne dojednania o zriadení práva prechodu, na základe čoho by navrhovatelia, resp. ich právni predchodcovia právo prechodu užívali v dobrej viere, že im toto právo patrí. Svedok G. G. síce vypovedal, že ešte právni predchodcovia právných predchodcov navrhovateľov, t.j. Y. X.Ž. s manželkou, mali uzatvoriť s Q. P. dohodu, že kým budú žiť, môžu užívať prechod po parc. KN E XXXX, čo by však naznačovalo, že by sa toto právo prechodu vzťahovalo len na osobu Y. X. s manželkou a nie aj na jeho právnych nástupcov, teda Y. a H. Š., čo sú svokrovci navrhovateľky 1/, rodičia navrhovateľky 4/ a starí rodičia navrhovateľov 2,3. Pokiaľ svedkovia vypovedali, že pri stavbe brány, ktorá oddeľovala pozemok navrhovateľov od parc. XXXX, Q. P. a ani jej syn Y. X. nemali proti tomu námietky a súhlasili s vybudovaním tejto železnej brány, tak uvedený súhlas nemôže byť považovaný za dohodu o zriadení vecného bremena spočívajúceho v práve prechodu. Súd však dodáva, že je sporné, či vôbec Q. P. pri stavbe tejto železnej brány bola, keďže sám svedok navrhovateľov Y. Š. uviedol, že tá tam nebola a ani nemusela byť, lebo nebol spor o tom, kadiaľ sa na ich pozemky chodilo.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd preto konštatuje, že navrhovatelia neunesli dôkazné bremeno a nepreukázali jeden zo základných predpokladov pre vydržanie práva prechodu, a to existenciu konkrétneho právneho úkonu a jeho uzatvorenie, na základe ktorého by mohli byť ich právni predchodcovia dobromyseľní, že toto právo prechodu im patrí. Pokiaľ teda aj navrhovatelia a ich právni predchodcovia ako aj právni predchodcovia ich právných predchodcov chodievali k svojim pozemkom po parc. č. XXXX bez toho, aby im to niekto z právných predchodcov odporcov vytkol, a teda takýto ich prechod bol v podstate trpený bez protestu až do roku 2009, neznamená to, že na základe tohto sa mohli domnievať, že právo prechodu im patrí. Súd už preto nepovažoval ani za potrebné, aby ďalej dokazoval dobu, počas ktorej bol prechod práv. predchodcami navrhovateľov využívaný, pretože na vydržanie práva prechodu musia byť kumulatívne splnené obe podmienky a to dobromyseľnosť a plynutie času, a pokiaľ jedna z týchto podmienok nie je preukázaná, preukázanie druhej by nespôsobil, že k vydržaniu došlo. Keďže navrhovatelia nepreukázali, že im vzniklo vydržaním právo prechodu pre absenciu dobromyseľnosti, ktorá by vyplývala z uzatvorenej dohody o zriadení predmetného vecného bremena, súd ich návrh v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v prospech odporcov, ktorí mali v konaní plný úspech. Súd im priznal náhradu trov konania, ktoré im vznikli titulom právneho zastúpenia s tým, že práv.zástupca odporcov ako aj pôvodného odporcu I/ , na ktorého miesto vstúpila odporkyňa I/ H. X., bol platcom DPH do konca roku 2012. Hodnota úkonu v danej veci je podľa ustanov. § 11ods.1 písm.a/ 1/13 výpočtového základu, ktorá zodpovedala v roku 2010 sume 55,49 eur , v roku 2011 sume 57,- eur, v roku 2012 sume 58,69 eur a v roku 2013 sume 60,07 eur a v roku 2014 suma 61,87 eur. Hodnota hotových výdavkov podľa ustanov. § 15 písm.a/ a 16 ods. 3/ boli tieto hotové výdavky v roku 2010 -7,21 eur, 2011 - 7,41 eur, 2012 - 7,63 eur ,2013 - 7,81 eur a v roku 2014 - 8,04 eur. Súd priznal náhradu trov právneho zastúpenia vychádzajúc aj z ustanov. § 13 ods.2 vyhl.č. 655/2004 Z.z. za úkony pred I.stupňovým súdom za prevzatie zastúpenia 55,49 eur + RP 7,21 eur , za podanie vyjadrenia k návrhu 57,- eur + RP 7,41 eur, za účasť na ohliadke 7.4.2011 (trvala viac ako 2 hod.) 114,- eur + 7,41 eur, za účasť na pojednávaní dňa 21.9.2011 - 57 eur + 7,41 eur, za podanie odvolania proti rozsudku tun. súdu dňa 28.11.2011 - 57 eur + 7,41 eur hot.výdavky , dňa 26.6.2013 (viac ako 2 hod.) 120,14 eur (2x 60,07 eur)+ 7,81 eur (§ 13a ods.1 písm.d/ vyhl. 655/2004 Z.z.),za účasť na pojednávaní 18.9.2013 (viac ako 2 hod.) 120,14 eur + 7,81 eur (§ 13a ods.1 písm.d/ cit.vyhl.) , za ďalšiu poradu s klientom konanú dňa 17.9.2013 (§ 14 ods. 2 písm.a/ cit. vyhl.) vzhľadom k tomu, že pojednávanie dňa 26.6.2013 bolo odročené za účelom dosiahnutia mimosúdnej dohody, čo predpokladá nutnosť porady s klientom, za účasť na pojednávaní 9.10.2013, ktoré bolo podľa právneho zástupcu odporcov odročené bez prejednania veci, 1/4 úkonu t.j. 15,02 eur + 7,81 eur , a to z dôvodu, že hoci na tomto pojednávaní právny zástupca navrhovateľov predniesol svoj prednes, právna zástupkyňa odporcov sa dostavila až v čase, keď súd pristupoval k vyhláseniu uznesenia o odročení pojednávania. Súd ďalej priznal náhradu za ďalšiu poradu s klientom za každú aj skončenú hodinu konanú dňa 14.1.2014 z dôvodu, že navrhovatelia pred týmto dátumom požiadali o zámenu účastníka na strane odporcu I/ a do konania vstúpila nová odporkyňa, s ktorou bolo potrebné poradu uskutočniť. Za účasť na pojednávaní dňa 15.1.2014 ,kedy pojednávanie trvalo viac ako 2 hod., sumu 123,74 eur (§ 13a ods. 1 písm.d/ cit. vyhl.) Ďalšia porada s klientom konaná dňa 24.4.2013, ktorú súd uznal z dôvodu nariadeného pojednávania na krajskom súde a nutnosti konzultácie s odporcami ,sumu 40,05 eur + 7,81 eur , za účasť na pojednávaní pred krajským súdom dňa 25.4.2013 sumu 60,07 eur + 7,81 eur . Súd ďalej priznal hotové výdavky podľa ustanov. § 15 písm.a,b/ a §17 ods. 1,2 cit.vyhl. a to za účasť na ohliadke v Hornej Marikovej dňa 7.4.2011 súd priznal cestovné 10,18 eur , vzdialenosť PB - Horná Mariková a späť 39,6 km pri cene PHM - nafta 1,348 eur/ l pri použití mot.vozidla zn. Toyota Avensis evč. PB 865 BF pri spotrebe 5,5 l/100km a za účasť na pojednávaní pred krajským súdom s použitím mot.vozidla zn. Toyota Avensis evč. PB 672 BG pri spotrebe benzínu 7,2 l/100km a cene phm 1,479 eur/l, vzdialenosť Trenčín - PB a späť 89,4 km , cestovné vo výške 25,88 eur. Súd ďalej priznal náhradu za stratu času za účasť na ohliadke 7.4.2011 za 2 polhodiny á 12,35 eur spolu 24,70 eur , stratu času za účasť na pojednávaní pred krajským súdom dňa 25.4.2013 za 3 polhodiny á 13,01 eur spolu 39,03 eur.

Vzhľadom k tomu, že práv. zástupca odporcov bol v roku 2010 až do 31.12.2012 platcom DPH , súd mu priznal 19 % DPH z hodnoty úkonov a náhrad za rok 2010, t.j. zo sumy 62,70 eur 19% DPH vo výške 11,91 eur. Za úkony vykonávané v roku 2011 a za náhrady hotových výdavkov t.j. zo sumy 349,52 eur súd priznal 20% DPH vo výške 69,90 eur . V roku 2012 žiadne úkony priznané právnemu zástupcovi neboli, lebo neboli vykonané.

Súd priznal celkom odmenu a náhradu právneho zástupcovi vo výške 1 155,10 eur.

Súd nepriznal práv.zástupcovi odmenu za nahliadnutie do spisu 5.4.2011, ktoré sa súdu javí ako formálne , trvalo 10 min. bolo vykonané pracovníčkou práv.zást. odporcov , žiadne dôkazy zo spisu fotené neboli. Taktiež súd nepriznal náhradu za ďalšiu poradu s klientom dňa 6.4.2011 vzhľadom k tomu, že na nasledujúci deň bola ohliadka, pričom práv.zástupca odporcov všetky návrhy na doplnenie dokazovania súdu oznámil už vo svojom vyjadrení k žalobe ako aj námietky, pričom všetky okolnosti mal teda už zistené pri prevzatí veci a príprave pojednávania. Taktiež súd nepriznal odmenu za poradu s klientami 19.9.2011 s poukazom na to, že v zápise z porady je odkaz, že bola robená z dôvodu , že na deň 21.9.2011 bolo vytýčené pojednávanie , pričom na tomto pojednávaní práv.zástupca odporcov ospravedlnil neúčasť odporcov s poukazom na to, že im opomenul oznámiť termín pojednávania, čo znamená, že dňa 19.9.2011 nemohli byť prítomní u neho za účelom prípravy na pojednávanie, ktoré sa malo konať 21.9.2011. Súd taktiež nepriznal odmenu za písomné podanie na súd, námietku zaujatosti zo dňa 10.10.2013 a za nahliadanie do spisu dňa 13.4.2013 vzhľadom k tomu, že sa nejednalo o podanie vo veci samej . Námietka zaujatosti bola KS uznaná za nedôvodnú a pri nahliadaní do spisu pracovníčka AK

odporcov požadovala prefotenie len dôkazov ohľadom vyjadrenia sudkyne k ich námietke , predkladaciu listinu pre KS a pod. Súd taktiež nepriznal odmenu za poradu s klientom konanú 20.10.2011 vzhľadom k tomu, že v tom čase už bol vynesenejší rozsudok a práv.zástupca podával odvolanie, pričom právne zdôvodnenie odvolania nezávisí od porady s klientami, pričom nesporne k odvolaniu práv.zástupca odporcov neprikladal žiadne dôkazy, ktoré by svedčili o tom, že mu boli predložené odporcami po vyhlásení rozsudku vo veci.

Trovy konania ďalej odporcom vznikli titulom spotrebovanej zálohy, ktorú právny predchodca odporkyne I/ a odporca II/ zložili každý vo výške 50,- eur a z nich bola spotrebovaná suma vo výške 28,77 eur zloženej práv.predchodcom odporkyne I/ a vo výške 28,76 eur zloženej odporcom II/. Z uvedeného dôvodu súd odporkyne I/ priznal náhradu trov konania 28,77 eur a odporcovi II/ 28,76 eur s tým, že zvyšok zálohy im bude po právoplatnosti rozsudku vrátený , pokiaľ vo veci nebudú vykonávané ďalšie dôkazy a nebude spotrebovaná. V takom prípade by však bolo nanovo rozhodované o náhrade trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia prostredníctvom tohto súdu na Krajský súd v Trenčíne v dvoch vyhotoveniach.

Z podaného odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Ak povinný dobrovoľne nesplní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.